

## Hồi Hai

## DÃ TỰ KINH HỒN

— Gã ăn mày kia người vào lộn chỗ vậy.

— Tôi không phải ăn mày.

Một bóng người xuất hiện, đó là lão áo đen độ năm mươi tuổi hơn, râu xồm xoàm, độc nhãn, không giống đạo sĩ, cũng chẳng phải hòa thượng, nhìn lão vẻ mặt hung ác, dữ tợn, Đinh Hạo không khỏi rùng mình, nhưng hắn không còn cách nào khác hơn.

Ông lão nhìn Đinh Hạo từ trên xuống dưới, phất tay nói:

— Cút đi.

Đinh Hạo khóc lóc nói:

— Lão làm ơn giúp cháu chút đi.

— Mi muốn cái gì?

— Cháu muốn xin lão cho tạm thời tá túc qua đêm cũng xin chút cơm nguội ăn đỡ lót dạ.

— Cha chả! Mi nói không phải ăn mày, rõ ràng tướng ta của mi...ủa...

Ông lão nhảy tới trước mặt Đinh Hạo, rùng mình nói:

— Tiểu tử, sao toàn thân mi máu me, chắc lai lịch không khá rồi?

Đinh Hạo cười nhạt nói:

— Cháu bị ăn cướp...

— Nói láo, gặp cướp mà sao không bị giết, lại bị đánh bằng roi...

— Cháu nói thật vậy.

Ông lão độc nhãn lạng người một cái thì tay phải Đinh Hạo đã bị bấu chặt toàn thân tê liệt kêu lên ‘Ồi chà’ một tiếng liền quỵ xuống thì ông lão lập tức buông tay nói:

— Mi chưa từng luyện võ công phải không?

— Cháu chưa học võ.

— Mi đi khỏi đây vậy...

— Lão vui lòng giúp cháu một đêm?

— Tìm chết ư?

Đinh Hạo thất vọng há miệng cứng đờ, không nói được lời nào. Lão độc nhãn lại hét to:

– Cút nhanh lên cho ta!

Đinh Hạo thở dài xoay đầu đi liền, hắn không phải hạng người ăn xin, không thể nào hạ mình lạy lục van xin, tuy đói khát khó chịu cũng cắn răng chịu đựng.

Cũng cùng lúc này, âm thanh khàn khàn vang lên từ hậu điện:

– Người nào vậy?

Ông lão dạ một tiếng đáp:

– Một tiểu tử ăn mày không can hệ chi cả.

– Người để cho nó đi phải không?

– Nó không biết võ công.

– Người dám quả quyết người này không can hệ chi?

– Điều này...

– Bảo hắn đến đây ta xem!

Ông lão độc nhãn xoay người lại nói:

– Ê! Tiểu tử hãy theo ta vào đây.

Bấy giờ Đinh Hạo không có ý kiến gì nữa, ai bảo sao cũng được, bèn chân rảo bước theo vào đại điện, vừa đến đại điện không khỏi rung mình, chỉ thấy một cái quan tài màu đỏ đặt bên phải góc đại điện, phía trước quan tài có một ngọn đèn dài, ngoại trừ cái quan tài không còn cái gì khác trong điện.

Lão độc nhãn đứng yên lặng một bên.

Hiện trường này khiến Đinh Hạo phải dựng đứng tóc gáy.

Bỗng âm thanh trầm khàn có chút đình tai không biết từ đâu vang lại.

– Đập vỡ đầu nó đi.

Đinh Hạo thất kinh chưa kịp xoay qua thì bàn tay ông lão độc nhãn đã đánh phụt tới, tức thời hồn vía hắn bay lên mây, nhưng hắn không rành chút nào về võ công, thì không thể nào tránh né hoặc chống đỡ...

Cũng ngay lúc hồn phi phách tán đó, bỗng có một luồng kinh phong từ một bên phất tới dịu dàng xô thân hình hắn ra ba xích, đã tránh được chưởng này một cách khéo léo.

Ông lão độc nhãn ấy, chỉ đánh một chưởng rồi dừng tay.

Đinh Hạo hoang mang dòm ngó chung quanh nhủ thầm:

– Ai đã cứu thoát mình? Nhưng chẳng thấy bóng dáng nào cả. Vậy thì quái lạ quá.

Âm thanh trầm khàn quá gở đó vang lên:

– Ấy là hạt giống thượng hạng, mang hẳn đi ba ngày sau gặp ta.

Ông lão cung kính nói:

– Tuân lệnh.

Đinh Hạo ngạc nhiên không kém, nghe tiếng mà không thấy người, theo giọng nói đó hình như không ác ý. Mặc! Ta cứ ăn uống cho no đủ đã, dưỡng thương cho lành rồi mới tính sau. Liền theo lão ta đi ra khỏi điện. Lão trở vào một gian phòng ở chỗ tối mờ nói:

– Tiểu tử, bên trong còn chút ít thịt nai, cơm nguội vào đó ăn một bụng cho no đi.

Đinh Hạo nghe nói, tức thì nước dãi chày dài, rảo bước đi vào, bên trong chén bát nồi chảo đầy đủ, đó là nhà bếp, có một cái bàn gỗ trắng, quả thật còn nửa nồi cơm và thịt nai, tay cầm hai chiếc đũa ăn, không cần chén bát, cứ cả nồi cơm nhai ngấu nghiến nuốt chửng.

Trong chốc lát, cơm no thịt đủ, khí lực cũng xung mãn lại như thường.

Trở lại phòng sáng lão độc nhãn trở cái giường trúc nói:

– Ngồi xuống!

Đinh Hạo y lời ngồi xuống, không thể im lặng mãi được, bèn lên tiếng hỏi:

– Trong miếu này lão là...

– Người trông nom miếu này.

– Người nói chuyện lúc nãy trong điện.

– Chủ nhân của lão.

– Chủ nhân?

– Đừng hỏi lời thôi, chủ nhân đã thích mi, đó là phước đức của mi.

Đinh Hạo ngớ ngẩn nói:

– Thích tôi về những vấn đề gì?

Lão trợn mắt nói:

– Trông mi tướng ta thông minh, sao không hiểu được ý nghĩa trong lời nói, thu nhận người làm truyền nhân.

Đinh Hạo cảm động không ít, không biết đối phương là nhân vật ra sao, nhưng chắc có võ công rất cao cường, nên không nghe tiếng cũng không thấy người mà người âm thầm giúp sức cho ta tránh khỏi một chưởng của lão độc nhãn, chắc là ta chỉ cần học thành võ công thì ta có thể suy ra thân thế của mình, đồng thời trở về Vọng Nguyệt Bảo.

Lão độc nhân lại nói tiếp:

– Tiểu tử, phước duyên mi khá lắm, mới được lão nhân gia ông chọn phải.

Đinh Hạo ngớ ngẩn nói:

– Lão nhân gia đó đại danh thế nào?

– Ba ngày sau mi sẽ biết.

– Còn lão tên họ là chi?

– Đến lúc đó tự biết, đừng hỏi nhiều chuyện nữa, bây giờ để lão phu xem thương thế mi cái đã.

Dứt lời bước gần Đinh Hạo, lật cái áo rách ra chăm chú nhìn xem rồi lại bắt huyết mạch.

– Nội thương không nặng, ngoại thương thì mười phần hết tám, mi đã thoa thuốc ư?

– Dạ có.

– Bây giờ nằm xuống, lão trị thương cho mi.

Đinh Hạo cảm kích nhìn lão, rồi nằm ngả ra trên giường trúc, lão độc nhân điểm hết đại tiểu huyết đạo toàn thân hắn, sau đó đi vào phòng đem thuốc đến thoa bóp trên vết thương, lại bỏ vài viên đơn hoàn vào miệng hắn nói:

– Tránh cử động tối đa yên ổn nằm nghỉ, ba hôm sau sẽ hết...

Hai ngày trôi qua, trên da đầy những vết thương được lành hẳn, quả thực đã khôi phục hoàn toàn, không biết ông lão lấy từ đâu được bộ quần áo đỏ, bảo Đinh Hạo tắm gội thay y phục. Hai ngày qua Đinh Hạo luôn ở trong phòng không đi đâu cả.

Ngày thứ ba, sau bữa ăn sáng, hắn được dẫn đến đại điện, tình hình y như trước không thấy bóng dáng người nào cả, âm thanh trầm khàn mà hơi đình tai lại vọng vào màng nhĩ:

– Ranh con mi tên họ là gì?

– Đinh Hạo.

– Bao nhiêu tuổi?

– Mười bảy.

– Gia thế?

– Cháu là một đứa trẻ mồ côi.

– Ta trông thấy người cốt cách phi phàm quyết định nhận người làm đồ đệ, người bằng lòng chăng?

Đinh Hạo đã suy nghĩ hai ngày rồi, nên không do dự đáp:

- Cháu rất bằng lòng.
- Nhập môn với lão phu phải có quy luật...
- Xin hỏi quy luật thế nào?
- Ngũ quan tứ chi tự người phải phế một món.

Đinh Hạo nghe qua như vừa lọt vào dòng băng tuyết lạnh buốt từ đầu đến chân, căn cứ theo quy luật tàn bạo này thì đối phương chắc phải là hạng ta mà ngoại đạo.

Nhớ lại khi mẹ còn sống có dặn bảo mình không nên bước chân vào tà đạo nay hài cốt của mẹ chưa thành tro bụi, há có thể khiến bà yên lòng an nghỉ nơi chín suối, trong tâm nghĩ như thế nên trên gương mặt đã biểu lộ rõ.

- Người có nghe ta nói chẳng?
- Dạ có nghe.
- Bằng lòng không
- Điều... điều này e rằng cháu phải sai lệnh.
- Người được chân truyền của lão phu thì cả thiên hạ này khó gặp địch thủ, người suy nghĩ kỹ lại xem?

Đinh Hạo cương quyết nói:

- Cháu không... muốn học...
- Hừ!

Một tiếng hừ này khiến Đinh Hạo ớn lạnh.

- Tiểu tử! Người chỉ có hai con đường, một là ứng thuật một là chết.

Âm thanh chữ chết sau cùng này kéo dài ra khiến Đinh Hạo đầu tóc dựng đứng, không bằng lòng thì chết, còn bằng lòng thì kể như cuộc đời hư hết, đối phương muốn giết mình thì quá dễ dàng rồi...

Mồ hôi toát ra trên trán đọng lại to bằng hạt đậu, tay chân cứng đờ tưởng thoát được cái chết ai ngờ ba ngày sau lại bị tử thần uy hiếp.

- Người suy nghĩ kỹ chưa?
- Đinh Hạo thí mạng nói liều:
- Cháu không thể nhận lời
  - Vậy thì người chuẩn bị chết đi?

Chết ai mà không sợ, ham sống sợ chết là bản năng con người, Đinh Hạo chỉ là một đứa trẻ mười sáu mười bảy tuổi, há có thể không sợ chết ư?

- Hắc hắc hắc hắc!

Lão độc nhãn phát ra một tràng cười nham hiểm khiến người nghe phải rợn tóc gáy.

Đinh Hạo theo bản năng tự nhiên lùi lại vài bước, hắn biết chết sống chỉ còn trong tích tắc, một hơi thở chấm dứt là xong cuộc đời. Đối phương là ác ma giết người không nháy mắt, thật là vừa rời khỏi oan gia tử thần thì lại đến Quỷ môn quan.

Cũng cùng lúc Đinh Hạo tiến thoái lưỡng nan sanh tử khó giải.

Một tiếng cười lạnh lùng vọng lại từ cổng điện tiếng cười lạnh như tiền đó khiến người nghe rùng mình rợn người.

– Ai?

Ông lão độc nhãn thét to, xoay người nhìn theo.

Đinh Hạo cũng chuyển mắt nhìn về hướng tiếng cười. Chỉ thấy một nữ ni trung niên bạch y, sắc mặt lạnh lùng tay cầm phát trần, tướng oai nghiêm đứng ngoài cổng điện.

Lão độc nhãn biết sắc, thất thanh kêu lên:

– Lãnh Diện Thần Ni!

Đinh Hạo lại lùi thêm hai bước, hắn không biết Lãnh Diện Thần Ni là nhân vật thế nào, nhưng thấy cử chỉ hoảng hốt của lão độc nhãn, thì chắc chắn là một cao thủ võ lâm có tiếng tăm vậy.

Cặp mắt lạnh lùng của Lãnh Diện Thần Ni chiếu soi vào mặt ông lão độc nhãn, lạnh lùng nói.

– Xem ngũ quan bất toàn, chắc là môn hạ của Trường Miên Khách?

Lão độc nhãn thụt lùi vào sau hai bước, run lẩy bẩy nói:

– Thần Ni giá lâm, có điều chi chỉ giáo?

– Thu phục yêu ma!

Mỗi một chữ lão thốt ra lạnh như băng tuyết, một chữ nói sau cùng, thì phát nhẹ cây phát trần một cái vào người lão độc nhãn, lão ự lên một tiếng, thân hình lảo đảo lùi lại một bước, hai bước, ba bước.

“Bịch” té ngã dưới đất, tai mắt mũi họng chảy máu lai láng nằm yên bất động.

Đinh Hạo nhìn thấy không khỏi ngạc nhiên, đây là thứ võ công gì mà chỉ mỗi cái phát phát toi mạng. Lãnh Diện Thần Ni bước vào trong điện thẳng tới phía trước cổ quan tài màu đỏ, nói:

– Trường Miên Khách! Đã lâu không gặp nhau vậy.

Bỗng Đinh Hạo hiểu được hèn chi nghe tiếng mà không thấy mặt người, té ra

người nằm trong quan tài là Trường Miên Khách cái danh hiệu khiến người nghe liền phát lạnh.

Trong quan tài vang ra tiếng người, nói:

- Lãnh Diện Thần Ni, người vẫn còn sống ư?
- Các hạ cảm thấy ngạc nhiên sao?
- Quả thật vậy.
- Bồn Thần Ni tìm người muốn hỏi thăm vài người...
- Người vừa đến đây đã hạ sát tùy tùng của lão phu có phải thị oai ư?
- Người muốn hiểu sao cũng được.
- Người dáng dấp như xưa, hào khí không giảm...
- Hãy bớt làm văn tả cảnh đi.
- Người tìm ta muốn hỏi thăm người nào?
- Bấy vị khác trong nhóm gia đình các hạ.
- Há há, người biết chắc lão rằng lão phu không nói, hà tất phải hỏi chi vậy?
- Bồn Thần ni hy vọng người sẽ nói.
- Bá Lao Đông Khứ Yến Tây Phi, người hỏi lão phu đi hỏi thăm ai?
- Nói vậy các hạ cương quyết dấu kín không nói ư?

Trường Miên Khách cười điên cuồng nói:

- Cũng chẳng làm sao hơn.
- Các hạ không nói, bần ni tự tìm đáp số vậy.
- Vậy thì người thông thả đi tìm.
- Xin hỏi các hạ một câu nữa, bữa bói Chấn Am Thạch Văn Kiếm của Ban Nhược Am rơi vào tay kẻ nào?
- Không biết được.
- Các hạ, nhất quá tam đều không biết?
- Không biết thì ta làm thế nào nói cho người được?
- Được! Lời nói chấm dứt nơi đây, các hạ chuẩn bị tự vệ.
- Ý người thế nào?
- Không cần hỏi nhiều, sự việc năm xưa các hạ cũng có phần, có lý nào không trả chút nợ ấy ư?
- Há há há! Đương nhiên vậy.

Tiếng cười đình tai nhức óc vang dội, thành linh cổ quan tài màu đỏ bay vọt

lên, đập vào người Lãnh Diện Thần Ni, Lãnh Diện Thần Ni lạng người sang một bên đẩy nhẹ bàn tay, một tiếng ầm to lớn nổ vang, cổ quan tài bị luồng kinh phong chấn động nghiêng nghiêng bay ra xa.

Đinh Hạo hồn phách lên mây, hai chân bủn rủn cơ hồ đứng không vững.

Nghe âm thanh va chạm giữa một chưởng với cổ quan tài, Đinh Hạo biết ngay cổ quan tài đó làm bằng sắt thép.

Trong lúc cổ quan tài bị chấn động bay xa, một luồng mưa đen từ cổ quan tài bắn tới.

Lãnh Diện Thần Ni vẩy liên tục cây phát trần mưa đen loạn xa tứ phía.

Cùng trong khoảnh khắc này, cổ quan tài đã nhảy tung ra cổng điện, hạ xuống sân viện.

Lãnh Diện Thần Ni hét to:

– Chạy đi đâu?

Bóng trắng chớp nhoáng, lão Thần Ni đã hạ xuống phía trước quan tài độ chừng hai trượng.

Cổ quan tài sắt lại rời khỏi mặt đất, cuồn cuộn cuốn tới người Thần Ni như trận bão táp.

Lãnh Diện Thần Ni đưa ra một chưởng, ầm một tiếng nổ lớn, làm chấn động cả ngôi Dược Vương Miếu, cát bụi nóc ngói trong điện tung lên đen ngịt.

Cổ quan tài sắt bị một kích này lại đổ xuống mặt đất, nhưng thoáng vừa chạm đất, lại tung lên cao trở lại.

Bóng trắng thấp thoáng phóng theo.

Cổ quan tài sắt bỗng nhanh nhẹn hạ xuống, những chấm mưa đen vù vù phun bắn vào bóng trắng xong lại nhảy vọt lên không trung vượt qua mái nhà lượn nhanh như con quái đỉ.

Bóng trắng nghiêng nghiêng lạng qua một bên, rồi cũng phá không trượt theo cổ quan tài.

Đinh Hạo hồn vía ổn định, liền nghĩ: “Giờ này không dong còn chờ đợi lúc nào, nếu Trường Miên Khách ấy trở về thì hậu quả không thể lường được”. Nghĩ xong hấp tấp ra khỏi điện môn chạy đi.

May nhờ Lãnh Diện Thần Ni xuất hiện hóa giải sự nguy khốn của mình. Đinh Hạo không khỏi sanh lòng cảm kích kính mến lão.

Vừa ra khỏi cổng miếu bỗng thấy vài tên võ sĩ kinh trang áo đen, phía trước ngực họ có treo một thẻ bài màu trắng, bên trong điêu khắc một mặt trăng, đương xuống ngựa trước cổng miếu không xa.

Đinh Hạo thất kinh vội thụt lùi xoay người chạy trở vào chánh điện, xuyên

quay cửa sau bên kia là sân điện hoang vắng, cỏ cây bụi rậm mọc cao hơn đầu người.

Ba gian phòng xá đồ nát, hắc nhanh chân chui vào một góc phòng nơi có cây mọc um tùm mà ẩn nấp.

Té ra bọn này toàn là võ sĩ của Vọng Nguyệt Bảo. Chốc lát, phía trước vang lại tiếng ồn ào, kể đó có tiếng chân bước vào hậu điện.

Đinh Hạo tim đập thành thịch, chẳng may bị một tên võ sĩ Vọng Nguyệt Bảo bắt gặp thì chỉ có một con đường chết mà thôi.

Có hai tên dùng kiếm vậy, rạch cỏ rậm lần mò soát về gian nhà đồ nát.

Một tên trong hai tên võ sĩ dần dần đến gần nơi ẩn thân của Đinh Hạo, tim hắc gần như nhảy vọt ra ngoài, tức thì mồ hôi lấm tấm thoát ra, nín thở ngồi yên.

Tên võ sĩ dừng lại phía trước hắc độ vài thước xuyên qua kẽ hở bụi cỏ hắc nhìn thấy mũi kiếm lấp lánh hào quang khiến tim hắc càng đập nhanh hơn.

Bỗng nhiên, âm thanh mật mã đối phương vang lại, tên võ sĩ đó vội xoay người bỏ đi.

Đinh Hạo thở phào một cái, dùng tay lau sơ mồ hôi trên trán, hắc cảm thấy giây phút đó dài cả một năm trường.

Đinh Hạo vẫn ẩn nấp trong bụi rậm không dám cử động, cho đến bóng mặt trời lặn về Tây, cảm thấy bên ngoài tuyệt nhiên vắng lặng, hắc mới nhẹ nhàng bước ra đi tới cửa sổ hậu chánh điện thò đầu dòm ngó xung quanh không còn thấy bóng hình nào cả.

o O o